

» δ' εὐτύχης, διότι, καθ' ἣν στιγμὴν ὀλόκληρος ἡ
 » οἰκοδομὴ μας κατέρρεεν ἐπὶ τῶν βάσεων της,
 » ἐγὼ μετὰ τῶν συγκατοίκων μου εὐρέθην ἐν τῷ
 » μέσῳ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας. Τῶν δεινῶν τούτων
 » τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐφάνη ἢ τὴν πρωίαν, ὅτε ὁ
 » ἥλιος ἐφώτισε τὰ κρημνίσματα. Ἐξ ὅλων τῶν
 » μερῶν οὐδὲν ἄλλο διεκρίνετο ὁ ὀφθαλμὸς, ἢ εἰρή-
 » πεια, ὁδοὺς πλήρεις λίθων, καὶ πτωμάτων κο-
 » μιζομένων ἐπὶ φορεῖαν ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς
 » πόλεως ἢ καρδία ἐσπαράσσετο εἰς τὴν θέαν τῶν
 » διεσκορπισμένων μελῶν, τὰ ὅποια ἔκειντο ὑπὸ
 » τὰς κατακρημνισθεῖσας οἰκίας καὶ τῶν θρηνούν-
 » των συγγενῶν τῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παι-
 » δων, οἵτινες ἠναγκάζοντο νὰ ἀποσύρῳσιν ἐκ τῶν
 » εἰρηπίων τὰ ἠκρωτρηριασμένα τῶν οἰκείων των
 » λείψανα, σκαλίζοντες τὰ κρημνίσματα διὰ τῶν
 » ὁδόντων, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀνύχων. Ἐκ πολ-
 » λῶν χιλιάδων θυμάτων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δια-
 » σώσωσι τὴν ζωὴν των, εἰμὲν ἐλάχιστα. Αἱ σκη-
 » ναὶ δὲ αὐταὶ ἐπανελήφθησαν ἐπὶ πέντε ἡμέρας,
 » καθ' ἃς ἀριθμοῦνται 12,000 πτωμάτων. Τὴν
 » τετάρτην ἡμέραν ἐφάνθησαν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς
 » πόλεως συμμοριεὶ ληστῶν οἵτινες ἐσύλουσαν τοὺς
 » δυστυχεῖς κατοίκους, στερουμένους πάσης βοη-
 » θείας καὶ παντὸς ἀσύλου. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἡ πό-
 » λις ἦτο παραδεδομένη εἰς τὴν λήστευσιν ἀσπλάγ-
 » χων κακοῦργων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς τῷ-
 » ζησε πολὺ ἕνεκα τῆς σφαλερᾶς εἰδήσεως, ὅτι ὁ
 » Βεγλὲρ Βεῆς, Πασᾶς τῆς Σχίρας, ἀπέθανε.

» « Μέχρι τοῦδε τὸ ἔδαφος εἰσέτι δὲν ἐστερεώθη,
 » καὶ οἱ δονισμοὶ εἰσὶ κατὰ συνέθειαν ἐπαισθητοί.
 » Ἐπαναλαμβάνονται δὲ τρεῖς ἢ τετράκις τῆς ἡ-
 » μέρας καὶ εἶναι εἰσέτι τοσοῦτον βίαιοι, ὥστε τὰ
 » λείψανα τῶν κατοικιῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε διε-
 » τηρήθησαν, καταπίπτουσι τὰ μὲν μετὰ τὰ δέ.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀξία τῶν βιβλίων ἐν γένει
 δὲν συνίσταται εἰς τὸν ὄγκον, ἃς ὁμολογήσωμεν
 ὅμως ὅτι τὸ πλουσιώτερον προϊόν τῶν ἐν Ἀθή-
 ναις πειστηριῶν εἶναι τὰ φυλλάδια ὧν τὰ πλεῖ-
 στα ἀποθνήσκουσι, νωπὴν ἔτι φέροντα τὴν τυ-
 πογραφικὴν μελάνην. Καὶ οἱ μὲν τυπογράφοι δὲν
 πρέπει βεβαίως νὰ ἐπιτιμῶνται, τοὺς δὲ συγγρά-
 φοντας ἐν μόνον, ἰκανῶς ἴσως, δικαιολογεῖ, ἡ
 μανία τοῦ γράφειν, ἐριννύς δεσποτικὴ καὶ ἀνοικο-
 νομικῆς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ λόγος ἐξαιρεῖ τὰ
 πολιτικὰ ἔργα, ἅτινα αἱ παρῶσαι περιστάσεις
 ἐνέπνευσαν εἰς ἀγαθοῦς τινὰς πολίτας, καὶ περι-
 λαμβάνει μόνον τὰ φιλολογικὰ, διότι ἡ Εὐτέρπη,
 ζῶσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὠραίου φύλου, οὔτε
 ἀρέσκειται, οὔτε ἀναμιγνύεται εἰς τὴν ἐμβριθείαν

τῆς πολιτικῆς. Ἡ Εὐτέρπη ἀποστρέφεται τὴν πό-
 λυπραγμοσύνην καὶ ἀμέτοχος, τὸ πολὺ εὐχομένη,
 ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων.

Ἐνῷ λοιπὸν τὰ φυλλάδια ταῦτα ἔρχονται καὶ
 παρέρχονται, ἐφήμερα μὲν, ἀλλ' ἐνίοτε πολλὰ,
 τὴν φορὰν ταύτην ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς τὴν
 ἐμφάνισιν ἐνός, ὅσον μικροῦ, τοσοῦτον ἐρασιῶν
 τὸ φυλλάδιον τοῦτο τιμᾷ τὸ καλὸν φύλον, εἶναι
 ἔργον τῆς κυρίας Π. Μπορέλη καὶ ἐπιγράφεται,

ΠΡΩΙΝΗΣ ΔΡΟΣΟΥ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΔΥΟ.

Δὲν εἶναι δύο μόναι σταγόνες, εὐωδιᾶ ὄλον
 ἀπὸ μύρα Ἀκακίας Λευκῆς καὶ Ἰεριβογαίης, ὁμι-
 λεῖ τὴν γλώσσαν τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀνθῶν. Ἄς
 τὴν ἀκούσωμεν.

» Ἀλέξανδρε! — εἶναι λόγοι ἐρωμένης, ἢ ἔτη-
 κεν ἢ φθίσει, ἢ ἐκάλει ὁ θάνατος, ἐνῷ « χρυσὸς
 τῆς ψυχῆς της ἐκαθαρίζετο εἰς τὸ χωνευτήριον
 τῶν παθημάτων. ἵνα ἀναλάμψῃ ὠραῖος εἰς τοὺς
 οὐρανοὺς » — Ἀλέξανδρε, ἀγαπῶ τὸν χλωμὸν τοῦ-
 τον ἥλιον, τὸν ψυχρὸν αὐτὸν ἀέρα, τὴν μελαγχ-
 χολικὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ σκυθρωπότης τοῦ οὐ-
 ρανοῦ συνάδει μὲ τὴν τῆς γῆς καὶ καθιστᾷ ὀ-
 μαλωτέραν τὴν πρὸς τὸν τάφον ὁδὸν μου! »

Μονολογοῦσα δὲ ταῦτα ἐσκέπτετο, τρέμουσα
 μὲν πρὸ τοῦ πλησιάζοντος θανάτου, ἀλλ' ἐλπί-
 ζουσα εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν. « Δυστυ-
 χῆ φύλλα, ποῦ ἀπέρχεσθε; εἰς τὴν ἄβυσσον;
 εἰς τοὺς αἰθέρας; . . . Ἡ φύσις δὲν θνήσκει, κοι-
 μάται! . . . ἀλλ' ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω κοιμάσθαι
 εἰς τὸν τάφον αἰωνίως· αἰσθάνομαι ὅτι ὑπάρχει
 ἐν ἐμοί τι τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐκλυθῇ. . .
 Τὸ σῶμα καλύπτει τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ νέφος τὸν
 ἥλιον· τὸ κάλυμμα πίπτει, τὸ νέφος παρέρχεται,
 ὁ ἥλιος καὶ ἡ ψυχὴ λάμπουσιν ἔτι διαυγέστερα!
 Οὕτως ὁμιλεῖ ἡ καρδία, ἃς ἀκούσωμεν καὶ τὸ

HPANΘEMON.

Τὴν πρώτην νεότητητα.

« Οἱ χρόνιοι λόγοι τοῦ ἠρανθέμου μᾶς ἀναγγέλ-
 λουσι τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν, ἀποσυρόμενος
 ὁ χειμὼν, βλέπει τὰ κράσπεδα τοῦ χιονώδους
 μανδύα του πεποικιλμένα ἀπὸ χλόην καὶ ἀνθή.
 Μόλις παρῆλθεν ἡ ὥρα τῶν τρικυμιῶν, μόλις
 ἤλθον αἱ τερπναὶ ἡμέραι. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ
 νέα κόρη ἀμφιφρέπει στιγμὰς τινὰς μετὰ τῆς
 παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῆς νεότητος. Μόλις ἡ δει-
 λὴ Ἀγλατὰ εἶδε τὸ δέκατον πέμπτον αὐτῆς ἔαρ,
 καὶ θέλει ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον νὰ
 συμμερισθῇ τὰ ζωηρὰ παίγνια τῶν μικρῶν αὐτῆς
 συγγενῶν. Καὶ ὅμως, τὰς θεωρεῖ μετὰ πόθου,
 θέλει νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ παίξῃ καὶ αὐ-
 τὴ μὲ τὰ εὐώδη σφαιρίδια τοῦ ἠρανθέμου. »

» Αἰσθημα ἄγνωστον εἰς αὐτὴν ἀπομακρύνει ἀπὸ
 τὴν καρδίαν της τὰς ἀθάλας χαρὰς. Θελητικὴ ὀ-
 χρότης διαχέεται ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἡ κεφα-
 λὴ της κλίνει, ἡ καρδία της μελαγχολεῖ καὶ στε-

νάξει, ζητεί αγαθόν τι ἔγνωστον εἰς αὐτὴν καὶ τῷ φοβεῖται συνάμα.

« Πολλάκις ἤκουσεν ζῆτι τὸν χειμῶνα διαδέχεται τὸ ἔαρ καὶ αἱ τέρψεις τοῦ ἔρωτος τὰ παιδικὰ παίγνια.

« Τάλαινα κόρη! θέλεις γνωρίσεις καὶ τοὺς τέρψεις αὐτὰς τὰς μεστὰς πικρίας καὶ δακρύων! ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἡρανθέμου σοὶ τὰς προαναγγέλλει, καὶ σοὶ λέγει συγχρόνως ὅτι ὁ εὐδαίμων τῆς παιδικῆς ἡλικίας καιρὸς δὲν ἐπανέρχεται πλέον δι' ἐσέ!

« Φεῦ! ὄχι μετὰ πολλὰ ἔτη, θέλει πάλιν ἐπανελθεῖν διὰ νὰ σὲ εἴπῃ ὅτι ὁ ἔρωσ καὶ ἡ νεότης ἔφυγον ἀνεπιστρέπτει! »

Εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ἀριστοῦργημα δὲν ἐνέχεται ἡ μελέτη, ἡ ἡ τέχνη, εἶναι ὕμνος ἐκχυθείς αὐτομάτως ἀπὸ νοῦν εὐθὺν, ἀπὸ καρδίαν αἰσθανομένην. Ἄβρὸς εἶναι καὶ ὁ ὕμνος εἰς τὸ Ἴον, περικινούμενος οὕτω:

» Τότε ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν μ' ὑπεσχέθη τὸ
» ὄνειρόν μου ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὰς φλέβας μου,
» καὶ ἐνόμισα ὅτι ὠτρύνθη ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς
» μῆς ὄλα τοῦ ἔαρος τὰ ἄνθη, ὄλας τῆς νεότη-
» τος τὰς ἡδονάς. Καὶ ὅμως, τὸ ἡδὺ τοῦτο αἴσθη-
» μα διεδέχθη ἄλλο θλιβερόν· δὲν εἶχον φίλην
» πλησίον μου διὰ νὰ συμμερισθῇ τῆς ἀθώας μου
» χηρᾶς. Ἐσύναξα μολοντοῦτο δέσμην Ἴων, τὴν
» ἔθεσα ἐπὶ τοῦ στήθους μου καὶ εἶπα « Ἐράσμια
» ἄνθη, σὰς ἀφιέρω εἰς τὴν φίλην τὴν ὁποίαν
» θ' ἀποκρίστω. Εἰς σέ, φίλη Καλιόπη, τ' ἀφιέρωσα
» εἰς σέ τῆς ὁποίας ἡ φίλις ἐζωογόνησε τὴν ψυ-
» χήν μου, ἀηδίασκαν τὸν κόσμον εἰς τὸ εἰκο-
» στόν μου ἔτος, ὡς ἄλλοτε εἰς τὸ δέκατονπέμ-
» πτον εἶχον ἀηδιάσει τὴν ζωὴν.

» Τὸ Ἴον λάβε ὡς ἄνθος σου, ἀγαπητὴ φίλη, σοὶ
» ὁμοιάζει, διότι εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς σεμνότη-
» τος.

Ἡ ἐράσμια αὕτη στροφή λόγου πολὺ ὑπόσχε-
ται, ἐὰν ἡ γράβασα ἐμμένῃ εἰς τὸ καλὸν στάδιον
τῶν γραμμάτων.

Ἡ γλώσσά της εἶναι ἀρελῆς, ἀβίαιστος, ἐλεγκτὴ,
ἐξαιρέσει μόνον μικρῶν τινῶν ἀνωμαλιῶν ἀπα-
ραικτῶν εἰς τὰ πρῶτα δοκίμια. Ἄς ἀκολουθήσῃ
τὸ ἄστρον της, ἄς γράφῃ.

Τοῦ ἄβρου τοῦτου ἔργου σχεδὸν σύγχρονον
ἐξεδόθη φυλλάδιον ἄλλο, ἐπιγραφόμενον τὰ Ψαῖρά,
τραγωδία, καὶ ἡ ἄλωσις τῶν Ψαῖρῶν, ποιημά-
τιον, ἔργα ποιηθέντα ἀμέσως μετὰ τὸ ὑμνού-
μενον πάθημα, γεγραμμένα εἰς γλώσσῃ τῆς ἡ-
ρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Καὶ ποιητὴς μὲν εἶναι ἐν
εὐγενὲς τέκνον τῆς πατρίδος, ἀγαθὸς ἀγωνιστὴς,
θύμα σφαίρας χριστιανικῆς, ὁ ἀτυχῆς Ἀλκαῖος,
εἰς τὰ ἔργα δὲ ταῦτα δὲν ἐπικρατεῖ ἡ τέχνη
καὶ τὸ πάθος τὸ δραματικόν, ἐπανθεὶ ὅμως φιλο-
γερόν τὸ φιλόπατρι καὶ προσφέρεται τῷ μέλλοντι
Ὁμήρῳ ἢ Ἡρόδοτῳ ὕλη ἱστορίας ἀκριβεστάτη.

Τὰ συνιστῶμεν διότι πλὴν τούτων αἱ ἀφελ-
εῖς αὐταὶ ποιήσεις ἔχουσι ἀξιολογήσιμον προτέ-
ρημα, τὸν Ἑλληνισμόν, ἀφ' οὗ οἱ πλεῖστοι τῶν

ἡμετέρων ἀπέστησαν δυστυχῶς, ἀναμιγνύοντες ἑ-
θιμα ξένα εἰς θέματα ὅλως Ἑλληνικά. Ἐκαστος
τόπος ἔχει τὸ χροῦμά του, καὶ εἶναι ἤδη καιρὸς
νὰ ὁμιλῶμεν τὴν γλῶσσαν καὶ νὰ γράφωμεν τὰ
ἦθη τοῦ τόπου.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— ο —

Ἡμέραν τινὰ γάλλος τις συγγραφεὺς, κενόδοξος
καὶ μάταιος εἰς ὑπέρτατον βαθμόν, ὑπάγει πρὸς
ἐπίσκεψιν φιλολόγου τινὸς ἔτι μακραιτέρου καὶ ἀ-
λαζόνος. Χαιρετῶνται, κάθηνται, συνδιαλέγονται,
καὶ ἀνὰ γινώσκουσιν ἀμοιβαίως τεμάχια βιβλίων
ἀτελῶν ἔτι.

Αἴρνης ὁ εἰς ἐγείρεται ἐνθους καὶ, — Κύριέ μου,
λέγει εἰς τὸν ἕτερον, καλὲ γνωρίζεις ὅτι ἐντὸς τοῦ
δωμητίου τούτου εὐρίσκονται οἱ δύο μεγαλύτεροι
τοῦ αἰῶνος λογογράφοι;

— Συγχώρησον, κύριε, ἀπεκρίθη φλεγματικῶς
ὁ ἕτερος, νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι ὁ λόγος σου κατὰ τὸ ἡ-
μισυ μόνον ἀληθεύει.

Αἱ Ταμβακοθήκαι.

Καλλιτέχνης τις, Γάλλος πάλιν καὶ αὐτὸς, ὀνομα-
ζόμενος Λαμπλὸς εἶχε ταμβακοθήκας μόνον 366.
καὶ ἰδοὺ πῶς.

Τὸ 1841 ὁ Λαμπλὸς εὐρίσκειτο ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ
Βασίλισσα ἣτις ἰδιωζόντως ἐτίμα τὸν καλλιτέχνην
τούτον, τῷ προσέφερεν ἡμέραν τινὰ ταμβακοθή-
κην λιθοκόλλητον, παρκαλοῦσα αὐτὸν νὰ τῇ ὑ-
ποσχέθῃ ὅτι θέλει μεταχειρίζεται αὐτὴν μίαν ἡ-
μέραν τοῦ ἔτους.

Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς Υ. Μ. ἀπεκρίνατο ὁ
καλλιτέχνης ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑποσχεθῶ αὐτῇ τοι-
αύτην ὑπόσχεσιν· ὄλαι αἱ ἡμέραι μου εἶναι κλει-
σμένα· ἔχω 365 ταμβακοθήκας.

— Τότε, ἐπανέλαβεν ἡ Βασίλισσα θελκτικὸν μει-
διάσασα, ἡ ἐδικὴ μου ταμβακοθήκη θέλει σοὶ χρη-
σιμεύει διὰ τὰ τρίασεκτα ἔτη.

Ὁ Καλλιτέχνης ἐδέχθη καὶ ἀκριβῶς συνεμορ-
φώθη τῇ διαταγῇ τῆς Βασίλισσης. Ἀπὸ τοῦ 1844
ἡ ταμβακοθήκη Βικτορίας τρεῖς μόνον ἐχρησίμευσε
θέλει δὲ πάλιν χρησιμεύει τὴν 29 Φεβρουαρίου
1855.

Παράδειξος θριαμβος ἐν Ῥώμῃ.

Γνωστὸν πόσον γελοῖως κατέστη καταχρηστι-
κὴ ἡ πομπὴ τοῦ θριαμβοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους
χρόνους τῆς βωμικῆς αὐτοκρατορίας. Πάντες οἱ
αὐτοκράτορες ἐψήριζον ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἐαυ-
τοὺς τὴν τιμὴν ταύτην, ἄλλοι μὲν ἐνεκεν ἐν-
δραγαθημάτων φανταστικῶν, ἄλλοι δὲ οὐδὲ φρον-
τίζοντες κἂν νὰ εὐρωσι λόγον τοῦ θριαμβοῦ των
ἄλλον, ἢ τὴν θάλησιν των. Ὁ δὲ λαὸς, βλέπων
βεβηλουμένην οὕτω τὴν ἐθνικὴν ταύτην καὶ ἰε-
ρὰν τελετὴν, συνείθισε νὰ διασκεδάσῃ δι' αὐτῆς